

Demaskeret.

Roman

af

Gmil Dronberg.

For Dant ved

G. Reiffentens Værelse.

(Kort fort.)

Manden stede mistroisk til ham.

„Det er vist kun Dem, der mener det," svarede han. „Men naar de tror at vide bedre Vej end jeg, saa er det jo heldigst, at De overtager Forretningen for D'Herrens — en Driftekilling vil der vel nok falde at."

„Blodet steg den unge Mand til Hovedet ved denne haasende Bemærkning.

„Jeg vil i Deres egen Interesse raade Dem til at vælge Deres Ord med større Forsigtighed," sagde han skarpt. „De er lejet dertil og skal føre Selskabet, hvorhen det forlanges. Nu er det besluttet, at vi vil tilbage til det Herberg, som vi forlod for nogle Timer siden. Altsaa, lad Dyr og Folk vende og vis os Vej."

Føretten bed trodsig Tandterne sammen og sendte den taalende et ondt Blik.

„Jeg og mine Kammerater gaar ikke et Skridt tilbage, vi har lovet at føre Herrerne til Døle, hvor vi selv har Forsætninger, vor Vej gaar derfor fremad."

Dermed stak han Hænderne i Munden, udstødte en stingsrende Piben og fortsatte sin Vej ubekymret om de rejssende.

De to Muldyr-Drivere saa opmærksomt efter ham, da de hørte Signalet.

Men Vender, der nu var fuldkommen overbevist om sin Mistanke Nødvendighed, var straks ved Føretens Side og greb i Kraven.

„Holdt!" raabte han. „Hvis du ikke øjeblikkelig aflyder godvillig, skal vi vide at tvinge dig."

„Slip mig, Signor, eller —"

„Til Hjælp!" raabte Vender til de rejssendes Tjenestefolk.

„Grib den Skurk og bind ham!"

„Maladette bestia!" hvæsede Italieneren og rev sig løs med et kraftig Ryk.

Vender sølte en Kniv rids i sin venstre Arm, men ved en rask Bevægelse undgik han et dybere Saar og forsøgte igjen at gribe Skurken.

Med en Rats Smidighed var denne imidlertid forvundet i Budstabet, hvorfra han lod en stingsrende Pibe høre, der blev besvaret af de to Muldyr-Drivere.

Før man kunde forhindre det, var de ogsaa sprunget ud af Rækken og skatret op ad Klipperne.

Et skarpt Lyn fra Stjerne, som nu bedækkte hele den nordlige og østlige Del af Himmelen, belysede endnu end Gang Føretten, Franzesko Minghettis Skikkelse, og hans svingende Haanletter blandes med Tordenens Rullen.

Saa lyder Knaldet af en Pistol, en vild italiensk Gd udstødtes, og Føretteren forsvandt bag Klippen.

Hele dette Optrin stod kun paa i saa Øjeblikke, og Selskabet vidste knapt, hvad det skulde betyde.

Raad og forvirrede Spørgsmaal lød rundt om.

Kun Marquis Agliardi og Vender bevarede deres Ro, og den sidste, som havde affiret Skudet med Hylgning, paastod med Bestemthed at maatte have saaret ham.

Med saa Ord blev de andre nu underrettet om den saarlige Situation.

De var draget ud for at overtale Bonditerne og var nær selv bleven overlistet af dem.

Der blev nu holdt en kort Raadslagning. Samtidig brod Kjøret løs med fuld Kraft.

I Apenninernes Klippespalter raser et Uvejr med samme Hestighed som Orkaner i den hede Zone.

Tordenen rullede uophørligt, forstærket af det hundrede foldige Ekko.

Muldyrene stævede af Angst, og Folkene blev næsten Føddet. Noget Uheld tilfaldt dog ikke den lille Tropp og Uvejret drog bort lige saa hurtigt som det var kommet.

Nu begyndte derimod en Hagelbyge; med Rød og næppe kunde man holde Dyrene, som var bleven fuldstændig uslyrlige, tilmed da deres Føreters velskændte Stemmer ikke langer høretes.

Selskabet befandt sig i en temmelig trostesløs Situation.

„Mine Herrer," sagde Marquis Agliardi henvendt til sine Ledsagere, „uagtet jeg har den Overbevisning, og uagtet jeg ikke selv gaar tilbage for nogen personlig Fare, saa byder dog Venstabspligten mig ikke længere at udsætte Dem for en saadan, saa meget mindre som Bonditerne nu er underrettet om vort Foretagende og vil opbyde alt for at krybde det. Der er altsaa intet andet for os at gjøre end at tiltræde Tilbagegangen, hvis vi ikke foretrakker paa Lykke og Fremme at gaa fremad, til vi naar en beboet Egn."

Marquises Ledsagere indsaa det rigtige i disse Bemærkninger.

Der var al Sænsynlighed for, at en videre Omstrejsen i Bjergene vilde være fuldstændig frugtesløs.

Men hvor haardt det maatte være for Marquisen at lade sin eneste Datter være prisgivet sin Skæbne, det vovede ingen at udtale.

Det blev endelig besluttet, trods det stærke Regnskyl, at trænge fremad, aabenbart havde Hylgningene haat til Hensigt at føre Selskabet vild og lokke det i et eller andet Baghold.

Da man allerede havde yttret den Beslutning at vende tilbage til Værtshuset, vilde Føretterne sikkert oversalde dem paa Vejen dertil.

Dermed var det muligt ved en dristig Fremrykning at undgaa Fjenden, som maatte være hindret af Uvejret lige saa meget som de Rejsende.

Man gjorde Vaabenene i Stand og hele Selskabet rykkede frem tæt samlet, forberedt paa et pludseligt Overfald.

Vejen gik over Bjergplateauer.

Efter en halv Times Marsch havde Uvejret fuldstændig lagt sig og givt Blads for en skjænkbar Himmel.

Togt bevægede sig just igjennem en Fyrreskov, Frih Vender, som gik i Spidsen, udstødte et Glædesraab og pegede paa et Lysskær, der skinde frem langt borte mellem Træerne.

„Tilfældet er os gunstigt," udbrød Marquis Agliardi. „Hvor der er Lyss, findes i Reglen ogsaa et Hus. Altsaa fremad, mine Venner."

„Fr. Marquis," indvandt Vender, der trods sin Ungdom og underordnede Stilling syntes at være indrømmet en vis Autoritet, „var det ikke bedst, om vi først skaffede os nærmere Underretning? Lysskæret kan lige saa godt komme fra Bonditernes Ild som fra en ærlig Mand's Hus, og af den sidste Slags findes der ikke ret mange i dette Landskab. Jeg mindes for Resten at have hørt om en Gaard herude i Bjergene, som ikke skal have noget godt Ry paa sig. Skulde vi komme derind, kan Chancerne lige saa let blive gunstige som ugunstige for os; det vil afhænge af, hvem vi træffer der. I hvert Fald maa vi dog se at faa Tag over Hovedet, thi Dyrene er udmattede og vi Rennefætre trænger ogsaa til Hvile."

2. Kapitel.

Det var henad Midnat, da de Rejsende kom til Udkanten af Skoven.

Foran dem laa en vidtstrakt, aaben Dal, i hvis Midte en stor mørk Bygning afstegede sine Konturer mod Nattens himlen.

Ud fra denne Bygnings Vinduer kom Lysskæret.

„Lad mig rids i Forvejen, mine Herrer," sagde Marquis Agliardi, „og bede om Logis. Folkene lukker heller op for en enkelt og jeg kan derved straf overbevise mig, om vore Fjender har søgt Ly for Uvejret paa samme Sted. Hvis De hører et Skud, saa er jeg i Fare, og De gjør da bedst i at søge ind i Bjergene igjen. Min Kalben skal underrette Dem om alt er klart, men hold Dem indtil da tilbage i Skoven."

Han vilde til at udføre sin Beslutning, da Vender traadte hen til ham.

„Fr. Marquis, vil De ikke overlade den Mission til mig?" spurgte han. „De sagde selv, at den var forbunden med Fare og De tør ikke udsætte Dem for en saadan, naar det kan undgaaes. Deres Liv tilhører i dette Øjeblik ikke Dem, men Deres Datter, for hvis Redning De er draget ud."

Marquisen standsede overrasket sin Hest. Han vidste aabenbart ikke, hvad han skulde svare til dette Argument.

„Men jeg har endnu mindre Ret til at udsætte Dem for en Fare," erklærede han.

„Lad det alligevel ske, Fr. Marquis," bad Vender, „jeg mener, at det først tilkommer den at sætte sit Liv ind, som har mindst at tabe derved. Jeg naar ene, ganske ene i Verden." Der gik en sagte Bemod gjennem hans Stemme ved disse Ord. „Og ingen vilde sørge ved min Død. Jeg vilde glæde mig over at kunne give mit Liv hen for et godt Djeme, thi — saa havde det dog haat en Bestemmelse, medens jeg nu føler mig overskødig i Verden."

Marquis Agliardi saa forbauset paa den unge Mand, der forekom ham som en uløst Gaade, men før han kunde svare, var denne allerede paa Vej henimod Bygningen.

Det var, saa Vender, da han kom nærmere, et bredt firkantet Taarn, besaaende af to lave Etager, mod Frontsiden omgivet af en Mur, der i en Halvcirkel omsluttede en lille Gaard. En Dør af svære Jernplader dannede Indgangen.

Vender maatte indrømme ved sig selv, at denne Borg var ganske godt egnet til at være Tilholdssted for Røvere og andet Pak.

Alligevel bankede han resolut paa Døren med Skafet af sin Pistol, saa det gav Gjenlyd ud i den stille Nat.

Ekkoet lød endnu, da et lille Vindue blev aadnet i den nederste Etage, og en Stemme spurgte:

„Hvem banker? Er det en af vore?"

„Ja," svarede Vender uden Betænkning med sagte og færdige Stemme, idet han holdt sig i Skyggen af Døren. „Luf op og sig, om du er alene?"

„Hellige Jomfru fra Loretto! Der er ingen andre i Huset end jeg og min Kone. Kom blot ind, Ven, hvor i al Verden bliver du af i dette Hundevæjer. Nu skal jeg straks være der."

Vender saa Lysskæret forsvinde og hørte den indre Dør blive lukket op.

Den hule Hosten og Mandens Stemme overbeviste ham om, at det var en ældre Fyr, og det bekræftede sig ogsaa, da Døren blev aadnet og en lille sammenstrumplet Oldingstjætte stod foran ham.

Lyset fra den gamle Lanterne saldt skarpt paa Vender og Manden opbagede nu til sin Forsærbelse, at det var en fremmed.

„Hellige Franz! Hvem er I, og hvad vil I, at I overfalder en gammel, ensom Mand i denne skrækkelige Nat?"

Han forsøgte at lukke Døren igjen, men Vender var allerede traadt ind.

„Jeg vil intet ondt, gamle," sagde han. „Rød bryder alle Love, jeg er en vildfaren Vandrer, og I kan da ikke nægte et kristent Menneske Husly efter et saadant Vejr som i Nat. Krigsret gjaelder over alt, jeg har nogle Venner med mig, som venter berude, og jeg maa forvise mig om, at de uden Fare kan tage herind. Altsaa, gaa foran gamle, og vis mig Deres."

Han tog sin Pistol med den spandte Hane i højre Haand og betydede Varten at gaa foran.

„Hellige Marzissus!" raabte Varten, „tror I da, at mit Hus er et Herberg for alle Slags Folk, som strejfer om i Bjergene? Gaa med Fred, Signor, og lad mig lukke Døren. Jeg kan ikke have saa mange Folk her, og der findes ingen Kofstbarheder inden for disse øde Mure."

„Gamle Nar," sagde Vender, „holder De os for Straatpøvre? I skal ikke vise os Gjestevenskab for intet, det er Udelssmand, og I ved nok, at den Slags Folk betaler rigeligt."

„Jeg har altid hørt det modsatte," paastod den gamle. „Men naar I absolut vil, saa kald blot paa Deres Venner. Der findes ikke andre i hele Huset end min gamle Kone, jeg og en Dreng. I vil være saa sikre her, som i Abrahams Skjød."

„Jeg plejer helst at tro mine egne Øjne," svarede Vender tørt. „Gaa nu forud og vis mig Vej. Mener I os det ærligt, saa vil det ikke være til jeres Skade."

Den gamle syntes at forstaa, at der ikke var andet at gjøre end at aflyde, og under Forsikringer om sin Ærlighed og Husets Sikkerhed førte han sin Gæst op ad den haarlige Stentrappe.

Inde i Huset sad en gammel kroget Kone og saa gnaven ud; paa en Madratts laa en ti Aars Dreng, der nu rejste sig op og saa med forskende Øjne paa den fremmede.

Vender lod Blikket svæve prøvende omkring, men han kunde intet mistænkeligt opbage.

„Deres Hus synes mig sikkert," sagde han derpaa, „og jeg vil gaa for at hente mine Venner. Kun vil jeg gjerne først vide, hvem De ventede, da De lukkede op for mig?"

„Santia Madonna! — hvem skulde jeg have ventet?" spurgte Varten med forsigtigt Overaskelse. „Den lille Færdigeres Forældre vilde besøge os i Dag og hente Drengen. Vi troede, de var bleven forsinket ved Uvejret i Bjergene — men jeg kommer i Tanker om, hvorledes er De kommen herud i dette Vejr, og hvordan har De kunnet finde mit fattige Hus?"

„Vi vilde til Astoli og har forsvundet os i Bjergene. Føretten og Vetturinerne har bebrøget os og er derfor flygtet, hvorved de endogaa lod Dyrene i Stikken. De havde rimeligvis Hjælper i Bjergene, hvem de vilde lokke os i Hænderne paa. Her forekom Føretten mig fordragtig."

„Kjender De hans Navn?"

„Han kaldte sig Franzesko Minghetti."

Drengen paa Madratten gjorde en let Bevægelse, men Varten og hans Kone forblev rolige.

Med disse Ord vendte Vender sig for at gaa.

Varten lystte ham ud af Døren og gik derpaa straks tilbage til Hallen, hvor han fandt Drengen i en ivrig Samtale med Konen.

„Fader har selv paalaget sig det," sagde Drengen, „og ved Sankt Peter — disse adelige skal ikke undgaa ham."

„Men hvad skal vi gjøre?" svarede den gamle. „De er maalket talrige. Hvem ved, hvor vore Folk ligger spredt i Bjergene efter Uvejret, og vi kunde maalket uden Fare fortjene en god Skilling, naar vi hjælper de fremmede videre."

„Du er et Fæ," raabte Konen, „at du vil nøjes med et Par Skilling, hvor du kan faa det hele. Frederigo, min Dreng, gør ikke paa det gamle Brøvl! Du er en slink Dreng og fjender hver en Sti i Bjergene. Din Fader har sandsynligvis søgt Ly for Uvejret i Sankt Pius Kapel, gaa ud til ham, og naar du finder ham, saa fortæl, at de fremmede, som han har sørt i Dag, er her."

Drengen tog straks en gammel Gjedestindstøje paa og satte sin spidse Hiltue paa Hovedet.

„Der gaaft rolig," sagde han, „jeg skal finde Fader og hans Folk, selv om jeg saa skulde løbe lige til Pago Tubis Hule. — Væg blot Mærke til, naar I hører Ravnestriget."

Den gamle Bondihæder rev sig i Haaret.

„Det vilde dog være det bedste, om de ikke er saa mange, at det kommer til Kamp. Saadan en blakt Kniv i Halsen, naar man sover — og alt er forbi! Men den Fyr, som var her, stoler jeg ikke paa."

„Ja" — sagde den lille — „min Fader er før bleven færdig med andre — Abbio!"

„Følger til Dreng, den Frederigo," mumlede den gamle, idet han fulgte Drengen ind i et Kammer. „Jeg tør vædde paa, at inden ti Aar er gaaet, fører han den bedste Stilet i ti Miles Omkreds."

Da han vendte tilbage fra Kammeret, var han alene. Uden for Døren lød allerede Støjen af de ankommande. Høstende og stannende trippede Varten ned for at modtage de Gæster, som han lige havde forraadt til Bonditernes Døle.

3. Kapitel.

Frih Vender havde aflagt Beretning om det Tilflugtssted, der fremsød sig, og da man ikke havde noget Valg, blev det besluttet at overnatte der.

Før ikke at forsomme nogen Forsigtighedsregel og for at dække sig mod et eventuelt Overfald, blev dog, efter de Rejsendes Ankomst, alle Døre og Afgange til Huset laaset og spærret.

Muldyrene og Hestene blev anbragt i et Skur i Gaarden og fodret, hvorefter Herrer og Tjenere gik ind i Hallen.

„Før vi foretager os noget andet," sagde Marquis Agliardi, „vil vi bringe vore Vaaben i Orden, det er Krigsstil." Da Vaabnene var renset og efteret, bragte Varten Afstemsmand ind; først nu bemærkede Vender, at Drengen var forsvundet, og han spurgte straks energisk om Grunderen der til.

Den gamle havde en Historie paa rede Haand om, at Fyren var sendt hen til en Gaard i Nærheden for at hente Rælk og Brød til de Rejsendes Frokost.

Det skete var ikke til at ændre, og da der ikke syntes at foreligge videre Grund til Mistanke, maatte han lade sig nøje med den Forklaring.

„Na, jeg vil tro, at De har sendt Drengen i et saadant Ærinde," sagde han. „Men ved det mindste paa Føretteri eller Fære skyder vi jer ned."

„Jesus, Maria, Josef!" udbrød den gamle, „vi er ærlige Folk, og De har ikke noget at frygte af os."

„Det vil jo vise sig," indskød Marquisen, som havde hørt Samtalen.

Alligevel var Vender utrolig over Drengens Forsvinden, og han fortalte endelig Marquisen om sin Bekymring.

„For megen Forsigtighed," sagde Marquis Agliardi, „er under disse Forhold bedre end for lidt. Vi vil derfor kistevis holde Vagt i den øverste Etage og vore to Tjenere maa gjøre samme i Hallen."

Dette Raad blev fulgt, og medens alle de andre lagde sig til at sove, sad Marquisen og Vender, som havde overtaget den første Vagt, ved Siden hinanden i en sagte Samtale.

„Jo mere jeg ser paa Dem," begyndte Marquisen, „desto mere forekommer det mig, at jeg har mødt Dem et eller andet Sted før. Deres Ansigtstræk syntes mig straks saa bekendt, at min Interesse — det tilslaar jeg gjerne — derved blev vakt."

Frih Vender stirrede tankfuldt ned i Gulvet.

„Det er underligt nok," sagde han endelig, „men jeg havde den samme Følelse, da jeg saa Dem i Værtshuset. Og dog har vi næppe set hinanden før."

„Nej, naturligvis," svarede Marquisen, „hvor skulde det ogsaa være stet?"

Der indtraadte atter en Pause.

I Huset var allerede alt roligt og stille, Ilden i Kammeret var ved at gaa ud, og selv Tjeneren, der havde Vagt i den nederste Etage, var udmattet af Anstrængelserne faldet i Svov ved Siden af sin Kammerat.

Marquisen havde slukket Lyset for at Skjæret ikke skulde røbe Tilstedeværelsen af Mennesker i Taarnet.

Han holdt Haanden under Hovedet og lod Blikket løbe søvne gjennem det aabne Vindue ud i Natten mod den stjernebesatte Himmel.

Hans Tanker dvalde hos Datteren, som han elskede over alt i Verden, og som han vidste var prisgivet en frygtelig Skæbne uden at han kunde frelse hende.

Et dybt Suk trængte sig frem af hans Bryst og hans Læber bevægede sig, som vilde han bede Gud om at beskytte hans Varnis Liv og Ulykkelighed.

Kunde han virkelig bede?

Han, den elegante Verdensmand, Toisleren, der hidtil næsten kun havde betragtet Livet som en lystig Karnevalsekomedie, — kunde han virkelig bede for sin Datters Ulyk?

Han, der letindig var flagret fra Blomst til Blomst og havde beruset sig i deres søde Dust, ubekymret om, at de berøvet deres Livskraft, maatte visne og dø. — Han for hvem Ulykkeligheden aldrig havde været hellig, turde han bede for sin Datters Ulyk?

„Tys!

Ud fra Piniernes mørke Skjoger glider en Skikkelse langsomt og forsigtigt over de maanedeflængede Pletter hen i Kinguurens skulende Skjgge.

Det maatte være en fremmed.

Maalket en af Bonditernes Spioner!

Der høretes et daarligt efterlynet Ravnestrif, som blev gjentaget tre Gange.

Saa forekom det ham, som et Vindue klirrede ned for.

Hvem er det?" hvæsede en Stemme, den tilbageholdte Hoste røbede, at det var Vartens.

„Kospetto! Hvem andre en Bjergenes Ravn. Uop, gamle!"

„Førbønt!" mumlede Varten. „Drengen er saa usærlig sigtig, at de allesammen kan blive vasket. Jeg kommer straks — vent et Øjeblik, jeg maa se om de fremmede sover, for der er et Par Djele, jeg ikke stoler paa."

Marquisen hørte endnu nogle Eder i et fremmed Sprog, hvorpaa Vinduet blev lukket, og kort efter sneg en Person sig med klattelette Trin op ad Trappen.

„Væg Dem og lad som De sover," hvæsede Marquisen til Vender.

De havde knap Tid til at lægge sig, før Varten kom ind med sin Blandlygte og lod Skjæret falde paa de sovende navnlig betragtede han skarpt Frih Vender.

Han syntes at være tilfreds med sin Undersøgelse og vendte tilbage til den nederste Etage; paa Vejen afslaaede han jagte Døren til Kamret.

„Fyren er mere suu, end jeg troede," sagde Marquisen til Vender, „vi maa høre efter, hvad det er, i Næbssald kan vi sprengte Døren, det vil ikke falde vanskeligt, da den er gammel og raadden."

Med disse Ord listede han sig hen til Døren og lyste. Til sin Forbavselse hørte han, at den fremmede allerede befandt sig i Hallen.

Hvorledes var han kommen ind, da alle Døre var afslaaet.

„Hvorfor er Franzesko ikke selv kommen, hvorfor sender han en fremmed?" hørte han den gamle spørge i en noget dampet Tone.

„Det ved jeg ikke," svarede den anden tørt. „Nimelig vil vi ham først søge sine Kammerater op, de har forjakklet sig i rundt om i Bjergenes Smuthuller. Saa bad han mig om at gaa og sige jer, at han vilde være her klokken 1; han lader til at interessere sig meget for jeres Gæster."

En haanlig Latter ledsagede de sidste Ord.

„Vi skal være parat; sig det til Franzesko, naar D træffer ham."

„A rivederci," sagde den fremmede, og Marquisen hørte en Dør blive aadnet.

Han sølte, at nu var Øjeblikket kommet til at handle. Med et kraftigt Ryk sprengte han Døren og styrtede ned i Hallen, idet han kaldte de andre til Hjælp.

(Fortsættes.)